

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Roman Trzaskowski

Protokolant Ewa Krentzel

w sprawie z wniosku Syndyka masy upadłości M. sp. z o.o. w upadłości
likwidacyjnej w B.

przy uczestnictwie M. sp. z o.o. w B.

o wykreślenie podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2017 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w W., na wniosek Syndyka masy upadłości „M.” sp. z o.o. z siedzibą w B. w upadłości likwidacyjnej, dokonał wpisu w rejestrze przedsiębiorców KRS prowadzonym dla tej Spółki

informacji o zakończeniu prowadzonego postępowania upadłościowego (pkt I.) oraz o jej wykreśleniu z rejestru przedsiębiorców (pkt II.).

Sąd rejestrowy wskazał, że z dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę wynikało, iż postanowieniem z dnia 29 grudnia 2011 r. Sądu Rejonowego w W. zakończone zostało postępowanie upadłościowe wobec „M.” sp. z o.o. z siedzibą w B. w upadłości likwidacyjnej na skutek pełnego zaspokojenia jej wierzycieli. Poza tym Sąd stwierdził, że po zakończeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku i pełnym zaspokojeniu wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym Spółka nadal posiada majątek pozwalający jej na dalszą realizację celu Spółki. Istnienie majątku pozwalającego na dalszą realizację zadań gospodarczych przez Spółkę objętą wnioskiem nie stanowi jednak przeszkody dla wykreślenia jej z rejestru przedsiębiorców. Zgodnie z art. 270 pkt 3 oraz art. 289 § 1 k.s.h. w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia wniosku, na syndyku spoczywa obowiązek wystąpienia do sądu rejestrowego o wykreślenie spółki z rejestru przedsiębiorców KRS, zaś podstawę dokonania wykreślenia spółki stanowi dołączone do wniosku postanowienie sądu upadłościowego o zakończeniu postępowania upadłościowego.

Apelację uczestnika postępowania - „M.” sp. z o.o. z siedzibą w B. w upadłości likwidacyjnej oddalił Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r., w którym zaaprobował ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną przyjętą przez Sąd pierwszej instancji.

W stanie prawnym obowiązującym w dacie złożenia wniosku istniały podstawy do dokonania wykreślenia „M.” sp. z o.o. z rejestru przedsiębiorców KRS, nawet gdy po zakończeniu postępowania upadłościowego pozostawał majątek Spółki. Zgodnie bowiem z art. 270 pkt 3 k.s.h. ogłoszenie upadłości spółki z o.o. powoduje rozwiązanie spółki. Natomiast stosownie do brzmienia art. 289 § 2 k.s.h., obowiązującego w dacie złożenia rozpoznawanego wniosku, zakończenie postępowania upadłościowego nie prowadzi do wykreślenia spółki z rejestru przedsiębiorców jedynie wtedy, gdy postępowanie upadłościowe kończy się układem lub z innych przyczyn zostaje uchylone lub umorzone.

Za miarodajne dla oceny stanu faktycznego sprawy Sąd Okręgowy wskazał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 208/09 (OSNC 2010, nr 9, poz. 123), według którego jeżeli po zakończeniu postępowania upadłościowego spółki akcyjnej pozostanie majątek spółki, jej wykreślenie z rejestru nie musi być poprzedzone ogłoszeniem i przeprowadzeniem likwidacji (art. 459 i nast. k.s.h.). Odwołując się do uzasadnienia przywołanego postanowienia, Sąd Okręgowy uznał za uprawnione wyrażone w nim stanowisko, że wobec przysługiwania spółce z o.o. składników majątkowych po zakończeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację jej majątku oraz pełnym zaspokojeniu wierzycieli, którzy zgłosili swoje wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, spółka nie podlega wykreśleniu z rejestru jedynie wtedy, gdy stosowną uchwałę o dalszym istnieniu spółki podjęli jej wspólnicy. W konsekwencji, brak podjęcia przez wspólników uchwały o dalszym istnieniu Spółki, której dotyczył wniosek, uzasadniał jej wykreślenie z rejestru przedsiębiorców na skutek zakończenia postępowania upadłościowego i to bez względu na to, że Spółka nadal dysponowała majątkiem pozwalającym na dalsze prowadzenie działalności gospodarczej.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 grudnia 2015 r. skargę kasacyjną wniósł uczestnik postępowania - „M.” sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, powołując się w ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. na naruszenie:

- art. 289 § 2 k.s.h. w zw. z art. 368 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535 ze zm. - dalej: „u.p.u.n.”) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie polegające na przyjęciu, że mimo zakończenia postępowania upadłościowego, zaspokojenia wszystkich wierzycieli „M.” spółki z o.o. z siedzibą w B. w postępowaniu upadłościowym, dysponowania przez Spółkę majątkiem po zakończeniu upadłości oraz braku uchwały zgromadzenia wspólników „M.” sp. z o.o. w przedmiocie jej dalszego bytu Spółka podlega rozwiązaniu i wykreśleniu z rejestru przedsiębiorców KRS;

- art. 270 pkt 3 i art. 289 § 1 i 2 k.s.h. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że orzeczenie sądu stwierdzające zakończenie postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego stanowi samodzielną podstawę wykreślenia z rejestru przedsiębiorców spółki „M.” sp. z o.o.;

- art. 368 ust. 2 i 3 u.p.u.n. w zw. z art. 270 pkt 3 i art. 289 § 1 zd. 1 i § 2 k.s.h. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. poprzez błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że zakończenie postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego w sytuacji, w której po zaspokojeniu wierzycieli i pokryciu kosztów postępowania upadłościowego pozostał majątek obligowało sąd rejestrowy do wykreślenia spółki „M.” sp. z o.o. z rejestru przedsiębiorców;

- art. 2 ust. 1 u.p.u.n. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. polegające na jego niewłaściwej wykładni i przyjęciu, że celem postępowania upadłościowego jest całkowita likwidacja majątku upadłego wraz z jego wykreśleniem z rejestru przedsiębiorców.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zmianę postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 grudnia 2015 r. poprzez uwzględnienie apelacji i uchylenie wpisu wykreślającego „M.” sp. z o.o. z siedzibą w B. z Krajowego Rejestru Sądowego i dokonanie ujawnienia w tym Rejestrze wszystkich dotychczas wpisanych aktualnych danych tej spółki, alternatywnie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ocenie skarżącego, stan faktyczny sprawy należy oceniać pod względem prawnym w analogiczny sposób, jak na tle obecnego brzmienia art. 289 k.s.h. *De lege lata* w przypadku upadłości spółka ulega rozwiązaniu po zakończeniu postępowania upadłościowego, z chwilą wykreślenia jej z rejestru przedsiębiorców. Wniosek o wykreślenie z rejestru składa syndyk (art. 289 § 1 k.s.h.). Jednocześnie w § 2 art. 289 k.s.h. przyjmuje się, że spółka nie ulega rozwiązaniu, gdy

postępowanie upadłościowe zostało zakończone w wyniku zaspokojenia wszystkich wierzycieli w całości lub zatwierdzenia układu albo, gdy postępowanie upadłościowe zostało uchylone lub umorzone. W konsekwencji posiadanie przez spółkę majątku po pełnym zaspokojeniu wierzycieli w postępowaniu upadłościowym nie prowadzi do jej rozwiązania. Spółka z o.o. nadal prowadzi swoją działalność. Obecnie obowiązujące przepisy, które wyłączają skutek w postaci rozwiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w razie zakończenia postępowania upadłościowego w wyniku zaspokojenia wszystkich wierzycieli, nie wymagają nawet, aby po zakończeniu tego postępowania pozostał jakiś majątek tej spółki.

Zgodnie z art. 289 k.s.h. w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną przez art. 421 pkt 3 ustawy z 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. 2015 r. poz. 978 ze zm.), tj. przed dniem 1 stycznia 2016 r. - właściwym dla oceny ustalonego stanu faktycznego sprawy - w przypadku upadłości spółki z o.o. podlegała ona rozwiązaniu z chwilą zakończenia postępowania upadłościowego na skutek jej wykreślenia z rejestru. Wyłącznie legitymowanym do złożenia stosownego wniosku do sądu rejestrowego był syndyk (art. 289 § 1 k.s.h.). Jednocześnie przewidywano, że spółka nie ulegała rozwiązaniu jedynie w przypadku, gdy postępowanie upadłościowe kończyło się układem lub zostało z innych przyczyn uchylone lub umorzone (art. 289 § 2 k.s.h.). Według art. 270 pkt 3 k.s.h., ogłoszenie upadłości spółki powoduje jej rozwiązanie. Przy czym, jak stanowił art. 272 k.s.h., rozwiązanie spółki następuje po przeprowadzeniu likwidacji, z chwilą wykreślenia spółki z jej rejestru. O ile założyć, że wyżej powołane przepisy stanowiły pełną i specjalną w stosunku do przepisów zawartych w ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze regulację skutków związanych z zakończeniem postępowania upadłościowego wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, to ich wykładnia logiczno-językowa prowadzi do wniosku, że zakończenie postępowania upadłościowego wobec tego rodzaju spółki jest przyczyną jej rozwiązania oraz jej wykreślenia z rejestru na wniosek syndyka nawet wówczas, gdy w postępowaniu upadłościowym zostali zaspokojeni wszyscy wierzyciele i pozostał jeszcze majątek spółki.

Inne zasady obowiązują w tożsamej sytuacji, według przepisów ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. Przede wszystkim celem postępowania

uregulowanego w tym akcie prawnym nie jest dążenie do likwidacji podmiotów, wobec których ogłoszono upadłość. Zgodnie bowiem z art. 2 u.p.u.n., postępowanie uregulowane ustawą należy prowadzić tak, aby roszczenia wierzycieli mogły zostać zaspokojone w jak najwyższym stopniu, jeśli racjonalne względy na to pozwolą – dotychczasowe przedsiębiorstwo dłużnika zostało zachowane. Artykuł 368 u.p.u.n. reguluje konsekwencje zakończenia postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku. W takim przypadku po wykonaniu ostatecznego planu podziału sąd stwierdzi zakończenie postępowania upadłościowego (art. 368 ust. 1). Sąd stwierdza zakończenie postępowania upadłościowego także wtedy, gdy w toku postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku upadłego wszyscy wierzyciele zostali zaspokojeni (art. 368 ust. 2). Przepisy art. 362 - 367 stosuje się odpowiednio (art. 368 ust. 3). Odesłanie zawarte w art. 368 ust. 3 u.p.u.n. dotyczy przepisów regulujących skutki prawne umorzenia postępowania upadłościowego. W szczególności, zgodnie z art. 364 ust. 1 u.p.u.n., z dniem uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania upadłościowego upadły odzyskuje prawo zarządu swoim majątkiem i rozporządzania jego składnikami. Natomiast według art. 364 ust. 2, syndyk, nadzorca sądowy albo zarządca wyda niezwłocznie upadłemu jego majątek, księgi, korespondencję i dokumenty, W razie potrzeby sędzia-komisarz wyda postanowienie nakazujące przymusowe odebranie majątku. Zgodnie z art. 365 u.p.u.n., jeżeli upadły nie odbiera ksiąg, korespondencji lub dokumentów w terminie wyznaczonym przez syndyka, nadzorcę sądowego albo zarządcę, syndyk, nadzorca sądowy albo zarządca oddaje je na przechowanie na koszt upadłego. Dopiero wtedy, gdy upadły nie odbierze swojego majątku w terminie wyznaczonym przez syndyka, nadzorcę sądowego albo zarządcę - jak stanowi art. 366 ust. 1 u.p.u.n. - sędzia-komisarz zarządza likwidację majątku i określa sposób likwidacji. Z przepisów tych jednoznacznie więc wynika, że w razie stwierdzenia zakończenia postępowania upadłościowego wtedy, gdy w jego toku wszyscy wierzyciele zostali zaspokojeni, upadły nie ulega likwidacji, lecz odzyskuje m.in. pozostały majątek i może podjąć dalszą działalność. Takie same skutki prawne następują także wówczas, gdy ulega uchyleniu postępowanie prowadzone wobec upadłego (art. 371 zd. drugie u.p.u.n.).

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 208/09 - na tle rozwiązań odnoszących się do spółki akcyjnej analogicznych do przyjętych w stosunku do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością - wyrażono stanowisko, że jeżeli po zakończeniu postępowania upadłościowego spółki akcyjnej pozostanie majątek spółki, jej wykreślenie z rejestru nie musi być poprzedzone ogłoszeniem i przeprowadzeniem likwidacji (art. 459 i nast. k.s.h.). Jednocześnie w uzasadnieniu orzeczenia zaznaczono, że zakończenie likwidacyjnego postępowania upadłościowego w sytuacji, w której nastąpiło pełne zaspokojenie wierzycieli i pozostał majątek spółki po przeprowadzeniu tego postępowania, nie zawsze musi prowadzić do rozwiązania spółki poprzez jej wykreślenie z rejestru przedsiębiorców KRS. W takiej sytuacji, gdy spółka po zakończeniu postępowania upadłościowego odbiera pozostały majątek, decyduje tym samym o jego losie. Nie ma w takiej sytuacji przeszkód, aby zgłosiła sprzeciw co do jej wykreślenia z rejestru i podjęła działalność. W takiej sytuacji istnieją podstawy do odejścia od literalnej wykładni art. 477 § 1 i 2 k.s.h. (odpowiednika art. 289 k.s.h. w stosunku do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością). Można w takiej sytuacji stosować odpowiednio art. 460 k.s.h., jeżeli walne zgromadzenie podjęło uchwałę, wniosek o jej wykreślenie z rejestru powinien zostać oddalony. Po rozpoczęciu przez spółkę działalności jej wykreślenie z rejestru może nastąpić tylko z zachowaniem przepisów o likwidacji lub ewentualnie ponownej upadłości (...).

Niewątpliwie powołane wyżej orzeczenie, jak to zresztą wprost stwierdzono w jego uzasadnieniu, odstępuje od literalnej wykładni przepisów kodeksu spółek handlowych dotyczących zakończenia postępowania upadłościowego w sytuacji, w której doszło do zaspokojenia wszystkich wierzycieli spółki akcyjnej i jednocześnie pozostał jeszcze majątek tej spółki akcyjnej. W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną, przepisów art. 289 § 1 i 2 k.s.h. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. w związku z art. 270 pkt 3 i art. 272 k.s.h. nie można interpretować jedynie literalnie i z pominięciem przepisów zawartych w ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze. Przepisy Kodeksu spółek handlowych posługują się bowiem ogólnym pojęciem upadłości bez uwzględnienia szczegółowej regulacji tej instytucji i wywoływanych przez nią skutków określonych bliżej w ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze. Natomiast

według przepisów tej ostatniej ustawy zakończenie postępowania upadłościowego na skutek zaspokojenia wszystkich wierzycieli wywołuje takie same skutki, jak umorzenie postępowania upadłościowego, gdyż cele postępowania upadłościowego zostały osiągnięte. W takich sytuacjach nie ma też potrzeby doprowadzenia do utraty bytu prawnego upadłego. Ten sam mechanizm respektowała także norma wyrażona w art. 289 § 2 k.s.h. przed jego zmianą, skoro wyłączała skutek w postaci rozwiązania spółki wtedy, gdy postępowanie upadłościowe wobec spółki zostało uchylone lub umorzone.

Za przyjęciem takiej wykładni przemawiają także inne względy. Uznanie, że nawet w razie zakończenia postępowania upadłościowego na skutek zaspokojenia wszystkich wierzycieli i pozostaniu majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlegałaby ona rozwiązaniu, a w konsekwencji wykreśleniu z rejestru, bez uprzedniego przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do pozostałego po niej majątku, oznaczałoby pozostanie tzw. majątku polikwidacyjnego (majątku spółki pozostałego po jej wykreśleniu z rejestru przedsiębiorców). Tymczasem, ze względu na konstytutywny charakter wykreślenia spółki z rejestru przedsiębiorców oraz związane z tym zdarzeniem skutki w postaci utraty podmiotowości prawnej konieczne jest, aby przed dokonaniem wykreślenia z rejestru nastąpiło całkowite rozdysponowanie majątku spółki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CSK 240/07, nie publ.). Występowanie tzw. majątku polikwidacyjnego każdorazowo należy postrzegać jako sytuację niepożądaną, do usunięcia której należy *per analogiam* stosować przepisy kodeksu spółek handlowych dotyczące likwidacji spółki kapitałowej w organizacji (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZP 143/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 166 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III CZP 90/14, OSNC 2015, nr 10, poz. 112).

Podnieść ponadto należy, że wniosek o utrzymaniu podmiotowości prawnej spółki po zakończeniu postępowania upadłościowego, spłaceniu jej wszystkich wierzycieli, w sytuacji, w której nadal posiada ona składniki majątkowe należy wyprowadzić z całościowego odczytywania przepisów zawartych w tytule III dziale I rozdziale 6 „Rozwiązanie i likwidacja spółki”. Z przepisów tych wynika, że bez względu na źródło rozwiązania spółki (art. 270

k.s.h.) jej wykreślenie z rejestru powinno nastąpić po całościowym rozdysponowaniu jej majątku. Rozwiązanie spółki prowadzi do zakończenia działalności spółki, przy czym wykreślenie spółki z rejestru dopuszczalne jest dopiero, gdy cały majątek został przeznaczony na spłatę wierzycieli spółki, a gdy jest on wyższy od należności spółki również po jego rozdysponowaniu na rzecz wspólników stosownie do stopnia partycypacji w kapitale likwidacyjnym spółki. Powyższe założenie znajduje swoje odzwierciedlenie również w przypadku rozwiązania spółki w wyniku ogłoszenia jej upadłości (art. 270 pkt 3 k.s.h.). Zakończenie postępowania upadłościowego i stwierdzenie przysługiwania spółce składników majątkowych oznacza występowanie substratu majątkowego, który pozwala na kontynuowanie przez nią działalności, co wyklucza jej wykreślenie z rejestru przedsiębiorców. Utrzymanie podmiotowości prawnej spółki, gdy w wyniku zakończenia postępowania upadłościowego posiada ona majątek, pozwala również na uwzględnienie elementu wolitywnego związanego z zawiązaniem spółki oraz jej dalszym istnieniem. Spółka jest bowiem strukturą korporacyjną zawiązaną przez wspólników dla realizacji wspólnego celu (*affecio societatis*). W odróżnieniu od przyczyn rozwiązania spółki związanych z podjęciem przez wspólników stosownej uchwały lub innych przyczyn wskazanych w umowie spółki (art. 270 pkt 1 i 2 k.s.h.) rozwiązanie spółki z powodu ogłoszenia upadłości spółki nie jest kształtowane przez wolę wspólników wyrażającą się w dążeniu do zakończenia działalności spółki, lecz wynika z obiektywnej oceny sytuacji majątkowej spółki w postaci wystąpienia stanu jej niewypłacalności. Tym samym ustanie niewypłacalności na skutek zakończenia postępowania upadłościowego i mimo to dysponowanie majątkiem przez spółkę - tak jak ma to miejsce na gruncie obecnie obowiązującego art. 289 k.s.h. - powinno uzasadniać utrzymanie podmiotowości prawnej spółki, a tym samym dopuszczać możliwość dalszej realizacji przez wspólników wspólnego celu w ramach utworzonej spółki. Podkreślić bowiem należy, że dysponentami spółki są jej wspólnicy. W konsekwencji to oni, gdy nie dostrzegają możliwości realizacji celu spółki w oparciu o majątek pozostały po zakończeniu postępowania upadłościowego, powinni podjąć uchwałę o jej rozwiązaniu, a następnie przeprowadzić postępowanie likwidacyjne stosownie do

przepisów kodeksu spółek handlowych. Takie rozwiązanie nie tylko preferuje wolę wspólników działania w formie spółki z o.o. i chroni ich interes, ale również stwarza mechanizm właściwy dla ochrony wierzycieli, którzy nie uczestniczyli w postępowaniu upadłościowym ze względu na ewentualnie zaspokajanie ich wierzytelności w ramach postępowania likwidacyjnego.

Powyższe argumenty przemawiają za stanowiskiem, że również w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. nie było dopuszczalne wykreślenie z rejestru przedsiębiorców spółki z o.o. na wniosek syndyka, gdy po zakończeniu postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku i pełnym zaspokojeniu w tym postępowaniu wierzycieli spółki nadal posiadała ona majątek. Celem zmiany art. 289 § 2 k.s.h. dokonanej z dniem 1 stycznia 2016 r. przez art. 421 pkt 3 ustawy z 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. 2015 r. poz. 978 ze zm.) nie była więc zmiana stanu normatywnego, lecz doprecyzowanie skutków, jakie wywołuje w odniesieniu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zakończenie postępowanie upadłościowego na skutek zaspokojenia wszystkich jej wierzycieli, co budziło wcześniej wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, szczególnie wówczas, gdy ponadto pozostał po zakończeniu postępowania upadłościowego majątek spółki.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.